

Introit: *Jak líbezná je, když po horách jdou nohy toho, jenž poselství nese a ohlašuje pokoj, jenž nese dobré poselství a ohlašuje spásu, jenž Sijónu hlásá: „Tvůj Bůh kraluje!“ (izajáš 52, 7)*

Píseň 291

Modlitba

Čtení: Malachiáš 1, 6-14

Píseň 316

Text kázání: Matouš 13, 47-52

Milí přátelé, bratři a sestry,

určitě jste si povšimli humbuku, který způsobil jeden chybějící ubrus na „stole Páně“ při akci **Hospodin v hospodě** v pražském Břevnově. Jedna pohoršená sestra si stěžovala na pražském arcibiskupství na způsob konání mše svaté knězem Markem Orko Váchou. Arcibiskupství její stížnosti vyhovělo a zrušilo Marku Orko Váchovi „pražský“ částečný úvazek. Dál přitom zůstává knězem na své farnosti na Jižní Moravě. **Arcibiskup Graubner i Marek Orko Vácha se vzájemně omluvili. Přestože Marek Orko Vácha si není vědom nějakého porušení, je jeho postoj k této věci dobrým svědectvím víry.** Stejně tak omluva obou. Konání akce Hospodin v hospodě se může nadále konat, avšak v trochu jiném formátu, aby nikdo nebyl pohoršen. Této akci navíc touto událostí vznikla docela dobrá reklama a zájem o takováto setkání stoupá.

Pán Ježíš říká, že máme jít s evangeliem mezi lidi a nikoliv se s ním schovávat v kostelích. Pán sám je živým příkladem. On chodil mezi hříšníky na místa, kde se setkávali. Na druhou stranu chodil řádně o sobotách také do synagogy k bohoslužbě. Navíc nám je Pán Ježíš také příkladem horlivosti, kdy horlí pro dům Hospodinův. **Když vidí, jak udělali lidé z jeruzalémského chrámu tržiště, tak si uplete bič a trhovce z nádvoří chrámu vypráská ven.** Co je tedy svaté a má se oddělovat od běžného života? Kde je ta hranice a co je ještě košer? Máme se od nevěřících oddělit, anebo se jim naopak přiblížit? Pán Ježíš byl naplněný Duchem svatým, a přesto se dotýkal nečistých a uzdravoval je. On je nám tím dobrým příkladem. Jeho srdce bylo pravým chrámem a místem uctívání Nebeského Otce. Do svého srdce si ale nečistotu nepouštěl. Naopak svou čistotou očisťoval nečisté. K hříšníkům se přibližoval, avšak nehřešil. O to více je úchvatné, že vzal na sebe naše viny a pro naše nepravosti dobrovolně umřel na kříži. S naším hříchem tedy ztotožnil takto, nikoliv že by jej sám konal.

Bratři a sestry, Pán Ježíš přinesl za naše hříchy oběť dokonalou. Ježíš je Beránkem bez vady. A proto již není třeba přinášet žádné oběti. Přesto slova ze starozákonní knihy proroka Malachiáše jsou pro nás křesťany i dnes velmi aktuální. Hospodin tam vytýká Božímu lidu jejich neúctu k Němu samotnému: **Syn ctí svého otce a služebník svého pána. „Jsem-li Otec, kde je úcta ke mně? Jsem-li Pán, kde je bázeň přede mnou, praví Hospodin zástupů vám, kněží, kteří zlehčujete mé jméno.** Co je úcta před Bohem a co je zlehčování Jeho jména? Bylo snad motivem pořadatelů akce Hospodin v hospodě zneuctít Boží jméno? Myslím si, že právě naopak! Oni chtěli Boha a Jeho jméno oslavit! V čem tedy spočívá zlehčování Božího jména? Na to samé se ptal tehdejší lid: **„Čím zlehčujeme tvé jméno?“** A Hospodin odpovídá: **Přinášíte na můj oltář poskvrněný chléb a ptáte se: „Čím jsme tě poskvrnili?“ Tím, že říkáte, že Hospodinův stůl není třeba brát vážně. Když přivádíte k oběti slepé zvíře, to není nic zlého? Když přivádíte kulhavé a nemocné, to není nic zlého? Jen to dones svému místodržiteli, získáš-li tak jeho přízeň a přijme-li tě, praví Hospodin zástupů.** V čem tedy spočívala ta neváženost? V tom, že před Bohem nebyli opravdoví. Svou zbožnost před druhými jen hráli. Přicházet do chrámu a přinášet oběti se jim stalo jen jakýmsi zvykem. Dělalí to ostatní, tak to dělám taky. Nelitovali před Bohem svých hříchů, nepovažovali za nutné opravdově se kát. To se konec konců projevilo na jejich přinášení obětí. Předpis přinášení obětí říkal, že mají přinést to nejlepší zvíře ze svého stáda. Oni však přinášeli zvířata slepá, kulhavá, nemocná. Říkali si, že je škoda dávat na oltář to nejlepší. Bůh přece může být rád, že Mu vůbec něco dám. Až co zbude. Nebo ne?

Při tomto přemýšlení se ptejte dnes každý sám sebe. Jaký máš postoj k Bohu? Dáváš Mu, až ti zbude, anebo to máš srovnané opačně? Projev vděčnosti Bohu za život a za to, že se Bůh o nás stará, se projevoval ve Starém zákoně tak, že lidé nejprve dávali Bohu desátky a ostatní svůj příjem vnímali jako zbytek, z kterého z Boží milosti mohou být živi oni. Nepřemýšlíme ale dnes trochu jinak? Jestli mi zbude, tak Bohu něco málo dám. Uvidím, jak tento měsíc vyjdu. Ovšem netýká se to jen peněz. Co například čas? Máme pevně vyhrazený čas pro Boha, anebo nám na Něho nezbyvá čas? Bože, dnes ti mohu věnovat pouze pět minut, protože nemám čas. Jestli to takto máme, pak je to s naším srdcem velmi závažné! Jestliže má vděčnost Bohu není prioritou číslo jedna, tak jak je vlastně pro mě Bůh důležitý? Co je pro nás důležitější, než ten, který nám dává život a bez něhož by ani naše srdce nebilo? Čím vlastně naplňuješ své srdce?

Když Pán Ježíš mluvil o novém životě jako o mladém vínu, tak řekl, že **nové víno nelze dávat do starých měchů**. Mladé bujné víno by totiž zteřelé měchy roztrhalo a víno by vyteklo. **Nové víno patří do nových měchů**. Starý a nový měch. To není o starém a novém způsobu bohoslužby. To není o tradici a o nových způsobech. To je o lidském srdci. Pokud totiž chceš nalít Božího Ducha a Boží požehnání do svého starého a neproměněného srdce, pak se Boží Duch a ten nový život v Kristu v tobě neudrží. Pak nebudeš zakoušet Boží blízkost. Sice budeš prožívat pohlazení pro duši při chválách, při shromáždění, při Slově Božím, ale když odejdeš, zůstaneš prázdným. Pokud ale člověk zůstává prázdný, pak hledá, čím by naplnil svůj život, aniž by se musel měnit. A tak hltá do sebe kde co, aby naplnil svůj život. Tím se ovšem Bohu velmi vzdaluje. Proto je mnohem lepší přijít před Pána Ježíše s hlubokou vážností a úctou a prosit Ho: „**Stvoř mi, Bože, srdce nové a čisté, a obnov ve mně pevného ducha.**“ A naplň můj život svým životem, svou blízkostí, svým Svatým Duchem.

Bratři a sestry, přestože usilujeme o život s Bohem, tak stále žijeme v tomto světě. Stále podléháme svým slabostem. A nabídka světa je pestrá, avšak mnohdy záludná. Svět nabízí bohatství, prosperitu, zábavu, různé rozmary. Ale také různé formy zla, rozkoší a následných zklamání a bolestí. Pán Ježíš neříká, abychom se před světem uzavřeli do klášterů. Kdybychom to totiž udělali, tak bychom zjistili, že ten svět nás stejně dobíhá v našich zvrácených srdcích. Pán Ježíš nám ale ukazuje, jak s tímto světem v nás zápasit. V podobenství O rybářské síti. **Anebo je království nebeské jako síť, která se spustí do moře a zahrne všechno možné; když je plná, vytáhnou ji na břeh, sednou, a co je dobré, vybírají do nádob, co je špatné, vyhadují ven.** Ačkoliv to podobenství mluví o době na konci věků, tak přesto v té síti můžeme vnímat naše vnímání a v té rybářské lodi můžeme vidět své srdce. Kolik různých vjemů na nás působí během jednoho jediného dne? Kolik toho vidíme a slyšíme? Kolik různých myšlenek a informací přichází do naší mysli? Kolik se toho zachytí do našich sítí? A když jste zvláště uživateli sociálních sítí, kolik havěti a kolik ryb se vám podaří ulovit? Té havěti v takové síti bývá mnohem víc, než toho dobrého. Je to tak? To podobenství nás má ale varovat, abychom nenechávali v loďce svého srdce to špatné. Abychom to včas odfiltrovali, a to špatné pokud možno hned odhazovali pryč. Je to tedy tvá a má zodpovědnost, čím naplňuješ své srdce. A také to, zda na sklonku dne, když je tvé srdce plné, přicházíš v modlitbě před Pána, vyznáváš své hříchy a prosíš o očištění. Pokud ale svému duchovnímu životu nevěnuješ náležitou pozornost, pokud je tvá **zbožnost jako jitrní obláček, který hned po ránu zmizí**, pokud si myslíš, že není třeba takto před Boha přicházet, pak si podoben těm, kteří přinášeli ta kulhavá zvířata před Boha.

Bůh, milí přátelé, touží po tom, abychom s Ním žili opravdově. Abychom posadili na trůn svého života Pána Ježíše Krista. Vždyť to podobenství končí právě velmi vážnými slovy: **Tak bude i při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů.**“ Spravedlivý není nikdo z nás, pokud ale dáváme k dispozici svůj život Pánu Ježíši Kristu, pokud vážně klademe celé své srdce na oltář, pokud ke Kristově milosti přistupujeme pokorně v pokání a s vírou, pak se stáváme spravedlivými v Kristu.

Ve světle těchto slov, pak tedy není důležitá forma bohoslužby, zda se koná v kostele nebo v hospodě. Zda je nebo není na stole ubrus. Zda je či není přítomno jídlo. Důležité je, jestli je u toho tvé srdce. Jestli celé své srdce a celý svůj život dáváš Pánu Ježíši. Jestli ve tvém srdci se koná ta pravá bohoslužba. Protože tvé srdce je ten jediný chrám, kde se můžeš setkat s Bohem skrze víru v Ježíše Krista. Na druhou stranu važme si těch, kteří nás vedou k Bohu a učí nás k Bohu přistupovat nejen v hospodě, ale taky na místech, které vzbuzují větší vážnost. Pokud tak činí nikoliv zákonicky, ale ze zbožného přesvědčení a s úctou k Bohu, pak o nich platí to, co o nich říká Pán Ježíš: „**Proto každý zákoník, který se stal učedníkem království nebeského, je jako hospodář, který vynáší ze svého pokladu nové i staré.**“ Pán nás tedy zve k zachování Jeho Slova, ale zároveň nám nebrání jej zvěstovat i novými způsoby. Důležité je, kde je naše srdce. Amen. Modlitba

Píseň 711

Slovo posláné: Lukáš 5, 36-39

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen

Píseň 755